

Kristi Himmelfärds dag
Tom Hardts postilla, andra årgången
Predikotext: Joh. 17:24-26.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Denna dag firas av de kristna med all rätt som en festdag, och vår högtidliga högmässa vill också med sina yttre former understryka denna festdags storhet och så upphöja den. Ändå är Kristi himmelfärd, varigenom de fyrtio dagarnas påskuppenbarelse får sitt slut och Kristus omvärvs av den gudomliga närvarons moln, som skiljer honom från lärjungarna, på inget sätt något, som utan vidare för de judiska samtida framstod som i överensstämmelse med deras förväntningar, som gudomligt, som ett gott och glatt budskap. När Jesus tidigare predikat om sin kommande himmelfärd och sin förestående styrelse av sitt andliga nåderike, möttes han av oförståelse, ja, motstånd och hörbara, ljudliga protester: *"Då svarade folket honom: 'Vi hava hört av lagen att Messias skall stanna kvar för alltid. Huru kan du då säga att Människosonen måste bliva upphöjd? Vad är väl detta för en Människoson?'"* (Joh. 12:34) Kristi himmelfärd framstår alltså som en orimlighet, en motsägelse, varigenom Gud skulle dra tillbaka den konung, som skulle trona på Sions berg, och som skulle skapa den nya gudomliga världsordningen, där envar skulle sitta under sitt fikonsträd och fred råda bland människorna. Det sceneri, som man målat upp för sig, förlorar genom himmelfärden sin huvudperson. Himmelfärden bleve så det svarta hålet i scenbildens centrum. Kort sagt: Kristi himmelfärd, som vi tror och förkunnar den, är för judarna och för otron i alla tider tvärsigenom orimlig och förhatlig.

Denna omvärldens reaktion bygger på förhoppningen om det synliga gudsriket, på att Gud skulle visa sin gudomlighet i skapandet av

ett bättre liv, i vårt åtnjutande av livets goda. Också inom den yttre kristenheten dyker denna tanke upp, som alltså överlevde Jerusalems förstörelse. Den lyfte på sina vingar ur flammorna och brandmolnen och slog ner i de kristna församlingarna på andra sidan Medelhavet, där man med tiden visste att reparera hålet i scenbilden, att skänka den försvunne Herren en synlig ställföreträdare, en lekamlig ståthållare, som med ordnande hand skulle reglera nationernas förhållanden, stifta fridslagar och så fullborda Messias' tänkta uppgift i hans frånvaro. Så menade man sig bemöta kritiken: *"Vad är detta för en Människoson?"* Runt omkring oss finnes andra sådana förbättrare av tron, som med större eller mindre framgång försöker fylla i det hål, som skapas av Jesu Kristi utträde ur vår tillvaro. De anordnar politiska möten, avfattar resolutioner och lär världen att vara värld.

Mitt i detta otrons uppror mot Gud firar vi så med glädje och jubel Kristi himmelfärds fest i tron på det andliga, osynliga, fördolda Guds rike, som vilar i Jesu seger över synden, döden och djävulen, alldeles som Jesus själv utlagt sin kommande himmelfärd: *"Nu går en dom över denna världen, nu skall denna världens furste utkastas. Och när jag har blivit upphöjd från jorden, skall jag draga alla till mig."* (Joh. 12:31 f.) Kristi himmelfärd är utropandet av den nya världsordning, som åt tron skänker syndernas förlåtelse, liv och salighet. Kristi himmelfärd öppnar dörren till den kommande salighet, som Kristus utlovar åt oss med de orden: *"Fader, jag vill att där jag är, där skola ock de som du har givit mig vara med mig, så att de få se min härlighet, som du har givit mig, ty du har älskat mig före världens begynnelse"*. Kort sagt: i dag vänder vi i firandet av denna högmässa ryggen åt

denna världens religion och griper efter det enda bestående, det enda betydelsefulla, det enda nödvändiga, nämligen vår salighet i Kristus och förkunnar, att

I. Kristi himmelfärd är det offrade Lammets upphöjelse,

II. Kristi himmelfärd är den fullkomliga uppenbarelsens segerfest,

III. Kristi himmelfärd är den eviga salighetens begynnelse.

I. Kristi himmelfärd är det offrade Lammets upphöjelse.

Det, som ligger närmast före denna dagens händelser, återges av dagens evangelium ur Apostlagärningarna med orden: ”*genom många säkra bevis tett sig såsom levande, efter utståndet lidande*”. I varje påskuppenbarelse har Gud bekänt sig till det utståndna lidandet, till den fullbordade ”*satisfactio vicaria*”. I påskens liv träder vår skuldfrihet, vår eviga rättfärdighet fram. Vi skall leva, eftersom han lever. Hans rättfärdighet är vår rättfärdighet. Allt detta sammanfattas och överbjudes i himmelfärdens heliga ögonblick, när gudomens eld omvärver de heliga såren, det offrade Lammets, och då Faderns röst hörs till Sonen: ”*Du är en präst till evig tid efter Melki-Sedeks sätt*”. (Ps 110:4) I himmelfärden skådar vi vår frälsnings orygglighet, vår fasta nåd.

II. Kristi himmelfärd är den fullkomliga uppenbarelsens segerfest.

Det heter i dag: ”*han blev upptagen, sedan han*

genom helig ande hade givit sina befallningar åt apostlarna, som han utvalt”. Gud har vänt sitt ansikte till oss. Hans läppar har talat heliga ord till oss. Ja, ”*sedan Gud fordom många gånger och på många sätt hade talat till fäderna genom profeterna, har han på det yttersta av denna tid talat till oss genom sin Son ... och ... sedan han utfört en rening från synderna, har han satt sig på Majestätets högra sida i höjden*”. (Hebr. 1:1 ff.) Den oöverbjudbara uppenbarelsen är avslutad. Ingen ny tid för ny uppenbarelse skall ges efter den yttersta tidens ord. Himmelfärden drar ett streck och förklarar Guds tal vara slutgiltigt och oåterkalleligt.

III. Kristi himmelfärd är den eviga salighetens begynnelse.

Hela denna fest talar om att jorden icke är livets slutpunkt eller höjdpunkt, att all vår salighet ligger bortom den synliga världen. Ja, just i skådandet av den eviga gudomshärlighet, som Jesus i dag iklädes, ligger själva saligheten. Den föder den tillbedjan, som hörs i orden: ”*Och de sade: Lammets, som blev slaktat, är värdigt att mottaga makten, så ock rikedom och vishet och starkhet och ära och pris och lov*”. (Upp. 5:12) Att få skåda detta och säga detta är en gåva, som Gud allena ger oss. Han ensam skänker denna tro, ja, ”*när jag har blivit upphöjd från jorden, skall jag draga alla till mig*”. (Joh. 12:32) Vi dras av honom, inte av oss själva, ty det heter: ”*världen har icke lärt känna dig*”. Bara dragandet genom Ordet skapar tron, som begär saligheten, skapar den tro, som rätt förmår fira Kristi himmelfärds fest, Lammets fest, Ordets fest, salighetens fest.

Amen.